

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὴ δικάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκέμβρη δεκατέσσαρες... ἀλλαγαγμός καὶ θρήνος,
κι' ὁ μέγας ψευτοπόλεμος ἐτέλειωσε κι' ἐκεῖνος.

Ἐννέα νοῦμερο κι' ἐννιά,
πλακόνει βαρυχειμωνιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λές, βρε Περικλῆ, καθὼς εἰς ἓνα φύλλον
σ' ἀπέδειξα διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ ποικίλων
πῶς εἶναι δύο στάτους κθδ' ὅτ' ὁ τὸν τάπητα παντοῖα,
διὰ πορὰ πρὸς ἄλληλα καὶ ἔλως ἐναντία,
ἔτσι καὶ δύο πόλεμοι ἔξεφύτρωσαν ὅτ' ἡ μέση,
ὁ ψεύτικος κι' ἀληθινός...

Κανένας δὲν μ' ἀρέσει.

Φ.—Ἀλλὰ καθὼς καθένας μας ἐκ τῶν ἐνόντων κρίνει,
οὐδὲ ὁ ψευτοπόλεμος δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνη.
Κατήντησε ποῦ λές κι' αὐτὸς τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
καὶ συζητεῖται ὅσας μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαῖρας,
κι' ὁ Δεῦνης εἰς τὸν Χρόνον τοῦ θὰ γράψῃ ὥρα ὥρα:
«Λοιπὸν τὸν ψευτοπόλεμον κηρύξατέ μας τώρα.»
Ἀνέστησαν παντοῦ λαοὶ κι' ἐφρύαξαν τὰ πλῆθη,
κι' ὁ πόλεμος ὁ ἀληθής, θαρρῶ, ἐλησμονήθη,
κι' οὕτως εἰπεῖν κατέφαγε ὁ δεύτερος τὸν πρῶτον...
Ποῖα σειρά, βρε Περικλῆ, μεγάλων γεγονότων!
ποῖα συμβάντα φοδερεῖ ἐν ταραχῇ καὶ σάλῳ!
τὸ ἓνα διαδέχεται ἀστραπηδὲν τὸ ἄλλο,
τὸ ἓνα κθδ' τὸ ἄλλο κθδ', ἢ πάλιν νέαν πάλιν,
ἢ μὴ Συνδιάσκεψις προετοιμάζει ἄλλην,

οἱ ἄνεμοι ἐπέρχονται μὲ λύσαν ὅτους ἀνέμους,
ροφοῦν οἱ ψευτοπόλεμοι τοὺς ἀληθεῖς πολέμους,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, φασκέλωσε τὰ πάντα,
κι' αὐτὰ τὰ συμβησόμενα καθὼς καὶ τὰ συμβάντα.
Λοιπὸν ποῦ λές εἰς τὸ Σταυρὸ τὴν περασμένη Πέφτη
μετὰ τῶν ἄλλων ἔτρεξα σὰν νὰ μοῦ βάλαν νέφτι
νὰ ὅω τὸν ψευτοπόλεμον κι' ἐγὼ ἐκ τοῦ συστάδην...
κι' ὅπως πηγαίνουν οἱ στραβοί, βρε Περικλῆ, ὅτ' ὁ Ἄδην,
ἔτσι κι' ὁ κόσμος ἔτρεχε πρὸς τοῦ Σταυροῦ τὸ μέρος,
καὶ ἡ γυναῖκα, τὸ παιδί, κι' ὁ νέος καὶ ὁ γέρος,
νὰ λάβουν γιὰ τὸν πόλεμον ἰδίαν ἐλαχίστην
καὶ νὰ ἰδοῦν πῶς μάχονται γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν.
Κι' ἰδοὺ ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισίας σφυρίζει,
καὶ τὸ παιδί, βρε Περικλῆ, τὴ μάνα δὲν γνωρίζει
εἰς τὰ βαγόνια χαλασμός, πλακώματα καὶ ξύλον,
σπουδαῖον ἀνακάτωμα καὶ σύγχυσις τῶν φύλων,
θερμοὶ παιᾶνες ψάλλοντα: ὑπὲρ ἐλευθερίας,
εἰς κύριος μπερδεύεται μετὰ τινος κυρίας,
μία κυρία σφίγγεται ὑπὸ τινων κυρίων,
φωνάζουν τρεῖς ἀντάμηδες μετὰ φωνῶν ἀγρίων,
περὶ πολέμου συζητοῦν σπουδαίως ὁρὸ φηκλάναις,

κλαίνε και κάμποσα μωρά μαζί με παραμάννας, και βλέπεις, φίλε Περικλή, 'στὼν θεατῶν τὰ χέρια κοφφίνα πολυποικίλα, καλὰθι και πανέρινα με τόσα κρύα φαγητά, τυρί και χοιρομήρια, με στάμνους, με πλατύσταμνα, μπουτλίχες και ποτήρια, κι' ακούεις σιέξιμα σπαθίων και ποτηριῶν και πιάτων ὡς εἶδος προανάκρουσμα πολέμων και θανάτων. Κι' ἐνθ' 'στὸν σιδηρόδρομο συμβαίνει τέτοιο χάλι, εἰς τὸ Σταυρὸ με ἀμαξιας και κάρα τρέχουν ἄλλοι, και ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ κυττάξεις καραδάνια με διαφόρων φαγητῶν κι' ὀρεκτικῶν κουμπάνια, με τουμπελέκι, με ζουρνά, λαγούτο και φλογέρα, ποῦ 'νόμιζες πῶς 'πήγαιναν σὲ Καθαρή Δευτέρα, και τρέχουν τοῦτοι ἀπ' ἐδῶ, και ἀπ' ἐκεῖ ἐκείνοι, κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ «θὰ γίνῃ, δὲν θὰ γίνῃ;» Ἀλλὰ κι' ἐγώ, βρέ Περικλή, σ' αὐτὸ τὸ ντεκατοῦρι ὁρμῶ ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ καθόβλα σὲ γαῖδοῦρι, μ' ἕνα γαρούφαλο 'στ' αὐτὸ και κόκκινο μαντύλι, αἷμα θερμὸν αἰσθάνομαι 'στὰ φλογερά μου χεῖλη και τραγουδῶ καθ' ἑαυτὸν τὰ θούρια τοῦ Ρήγα... ἀλλ' ἐξαφνα τοῦ γαῖδοῦρι τοῦ 'κόλλησε ἡ μυῖγα, και δὸς τοῦ ἀρχινᾷ κλωτσιὰς κι' αὐτὸ-π' ἀνάθεμά το! — και με τινάζει, Περικλή, με τὸ κεφάλι κάτω, ἀφρίζαν τὰ ρουθούνια του, ὠρθώνοντο ταυτιά του, ἀντήχουν ἀλλεπάλληλα τὰ δγκανίσματά του κι' ἀνταπεκρίνοντο σ' αὐτὰ τὰ σπήλαια κι' οἱ βράχοι, ὡς νὰ ἐννέει και αὐτὸ πῶς 'πήγαινε σὲ μάχη. Σηκόνομαι, βρέ Περικλή, τὸ βάζω 'στὴν τρεχάλα, βλέπω τὸν Δούνην ἐξαφνα σὲ ἄλογο καθόβλα, με ὀφθαλμὸν πολεμικὸν 'στὰ μάτια τὸν κυττάζω, κι' εὐθύς «τὸν ψευτοπόλεμον κηρύττει» φωνάζω· τοῦ δίνω τὸ γαῖδοῦρι μου και πέρνω τῆλογο του, και τέλος πάντων, φίλε μου, μετὰ βοῆς και κρότου φθάνουν ἀπάνω 'στὸ Σταυρὸ τὰ τῶν Ἑλληνῶν πλῆθη, ἀλλὰ... ὁ ψευτοπόλεμος και πάλιν ἀνεβλήθη.

Και ὁ Σταμούλης ἄφοδος φορῶντας τὰ καλὰ του τραβᾷ 'στὸν ψευτοπόλεμο με τὰ λαγωνικά του.

Ἵστὸν βουλευτὴ Ρηγόπουλο, τῆς Πάτρας ἀρχοντόπουλο.

Τώρα ποῦ τὸσον ἐξαφνα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς ἐκληρονόμησες και σὺ τοῦ Κρήτσου θησαυροὺς, τὸν Νιαγάραν ἄφησε, τὰ νέφη, τοὺς αἰθέρας, κι' ἐλθε νὰ ζήσης μεθ' ἡμῶν ἐντὸς αὐτῆς τῆς σφαίρας.

Μελέτησε, Ρηγόπουλε, τὴν πρακτικὴν σοφίαν, καμπόσα ρούβλια σκόρπισε και 'στῆς βουλῆς τὴν στήν, ἀγόρασε τῶν βουλευτῶν τὴν πλειονοψηφίαν, και γίνε σὺ Πρωθυπουργὸς ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Και τότε πλέον ἀρχινᾷ τοῦ κόσμου ἡ βλαστήμια κατὰ Σταυροῦ και Παναγίας, και πέφτουν τὰν ἄνθρωποις εἰς τῆς ἐλχαις, εἰς τὸ φῶμι και 'στὸ τουλούμυτι, και γίνεται, μὰ τὸ Σταυρὸ, μεγάλο πανηγύρι. Θεέ μου!... ποῖος πόλεμος σ' ἐκεῖνο τὸ ἀσπέρ... ὁ ἕνας τῆλλου, Περικλή, σουφρώνει τὸ πανέρι, βρυσιαῖς, κλωτσιὰς, παράπονα, μουγκίσματα και ἄναφανδὸν ἀρπάζονται καλὰθι και κοφφίνα, ποῖα εἶναι ἡ κουμπάνια του κανέναν δὲν εἰσέρει, ποῖα εἶναι τὸ καλὰθι του ζητεῖ καθεὶς ν' ἀνέσῃ, ἐκεῖνος ποῦλθε με κουκιά εὐρίσκει κρύα κῆτα, κι' ἐκεῖνος ὁποῦ ἔφερε αὐγὰ και σκαλιστά τρώει ἐλχαις ὁ δυστυχὴς και κόκκινο χαλάρ... ὅλοι μασσοῦνε κατὶ τι σὰν πεινασμένοι γλῆρα, συγκρούονται παταγωδῶς ποτήρια με τὰ πῆτα, τὸ πῆν ἀνακατεύεται και γίνεται σαλάτα, και παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσουν και κουμπάνια και θύματα νὰ κλάψωμε, βρέ Περικλή, και νὰ κλάψω κι' ἐγὼ μὴ ἔχων τί φαγεῖν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου, ἔφαγα τὸ γαρούφαλο ποῦ εἶχα εἰς τ' αὐτὸ μου.

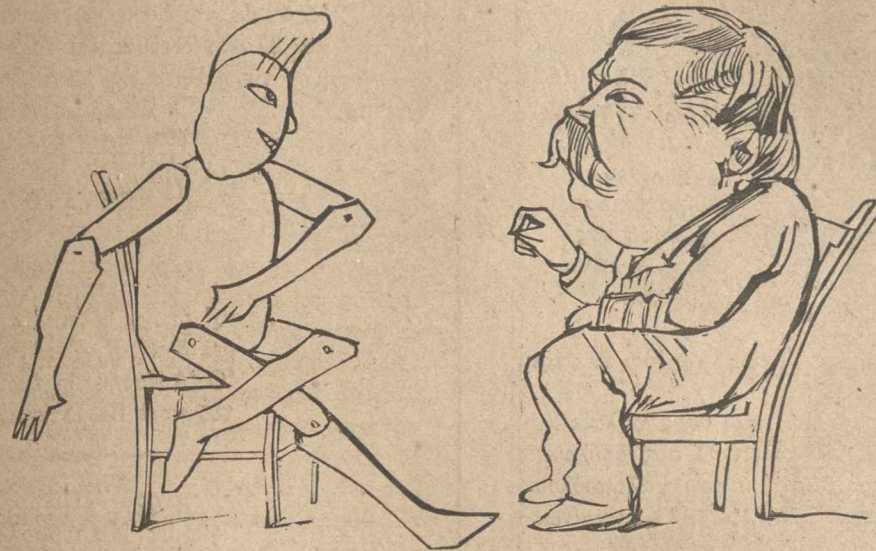
Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.—Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις... Δὲν προῦκειται· περὶ αὐτοῦ, ὡς λέγεις κι' ὁ Σπυρίδης.

Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον...

Φ.—Χαῖρε, πατρίς γῆρας και ἀνερρίφθη, Ἑλληνες, ὁ κύδος περὶ πάντων, ὁ μέγας ψευτοπόλεμος χθὲς τέλος ἐκηρύχθη και νέον στάδιον τιμῆς 'στὸς ἥρωας ἡνοχῆθη. Ἀλλ' ὅμως φοβηθεῖς ἐγὼ μήπως κι' ἐκ τρίτου πάλιν τὸν ἀναβῆλουν ὅπως πρίν, δὲν ἔτρεξα 'στὴν πύλην, και δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὴν περιγράψω, κι' εἶναι καλόν, μοῦ φαίνεται, βρέ Περικλή, νὰ πῶ... Ἐν τούτοις ἄς φωνάξωμεν τοῦ Δεληγιάννη ζήτω.

Π.—Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὸν πόλεμον 'στὴ ράχη σου κηρύττω.

Ὁ Παππαμιχαλόπουλος ὁ σεβνταλῆς κι' ὁ ἀφιλοτιμώτατος ὁ Φασουλῆς.

Φ.—Ἀλλοῖμα μ' ἐζητήσατε;

Π.—Ὡ! μάλιστα... σὰς θέλω...

Φ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, νὰ βγάλω τὸ καπέλο...

Και τώρα τί με θέλετε;

Π.—Γιὰ πράγματα σπουδαῖα...

Ἵστὸν νοῦ μου ἦλθε κατ' αὐτὰς μιὰ ἔξοχος ἰδέα.

Φ.—Ἄς τὴν ἀκούσωμεν λοιπὸν...

Π.—Ἐσκέφθην, κύριέ μου, ἐν μέσῳ τῶν παρασκευῶν τοῦ μέλλοντος πολέμου, νὰ στελῶ ἐν καιρῷ νυκτὸς και σὰς 'στὴν Ἑσπερίαν... Τί λέγετε;

Φ.—Εὐρίσκομαι γι' αὐτὸ εἰς ἀπορίαν.

Π.—Περὶ τῶν πραγματικῶς τὸ πρᾶγμα σὰς ἐφάνη, πλὴν τώρα ὅτε στέλλονται ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη εἰς πᾶν Ἀνακτοβόλιον πολλοὶ νὰ ὁμιλήσουν, και ὁπὲρ τῶν δικαίων μας κρυφὰ νὰ ἐνεργήσουν, ἐσκέφθην 'στὰς ἀποστολὰς κι' ἐγὼ νὰ λάβω μέρος, και ν' ἀποστείλω μερικὸς κι' ἐγὼ ἰδιαίτερος.

Ναί, φίλε κύριε, πῶς με καταλαμβάνεις... Δὲν θέλω τώρα ν' ἀκουσθῇ πῶς μόν' ὁ Δεληγιάννης κατὰρθωσε και πρὸς ἡμᾶς τὴν Δύσιν νὰ ἐλκύσῃ και ζήτημα Ἑλληνικὸν ἐκ νέου νὰ γεννήσῃ. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ ἐργασθῶ γι' αὐτὸ ἰδιαίτερος, διότι ἔτρωσε κι' ἐμὲ ὁ τῆς πατρίδος ἔρως, κι' ἐπιθυμῶ 'στὴν δόξαν τῆς κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω, καθόσον, φίλε κύριε, εἰς τοῦτο εἰμφορέσω. Παρῶ πῶς μ' ἐννοήσατε...

Καλῶς καταλαμβάνω ἀπὸ αὐτὰ ποῦ εἶπατε ὀλίγον παραπάνω, ὅτι ἐργάζεσθε θερμῶς κι' ἐν εὐσυνειδησίᾳ, κι' ἐνθ' ὅθι στέλλονται πολλοὶ δαπάνη δημοσίᾳ εἰς τῆς Εὐρώπης τὰς Αὐλὰς ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη και ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ λέγῃ ὅτι φθάνει, ἐπιθυμεῖτε κι' ἀπὸ σὰς νὰ στέλλωνται καμπόσοι, κι' εἶναι καθεὶς σὰς χωριστὰ τοὺς Ἑλλήνας νὰ σώσῃ.

με ἄλλα λόγια και αἱ δὲ νὰ παίζετε δὲν ρόλους, κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος νάχετε ἰδίους ἀποστόλους.

Π.—Ὡ! μάλιστα... και δι' αὐτὸ ἐσκέφθην ἐν τῇ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ ἀναθρασμοῦ και σὰς νὰ προσκαλέσω. Τώρα λοιπὸν εἶπέτε μου σαφῶς ἀν' ἀγαπᾶτε εἰς τὴν Εὐρώπην κι' αὐρίον, εἰ δυνατόν, νὰ πάτε. Δὲν θὰ 'ξοδέψετε λεπτὸ γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι... ὁ Παππαμιχαλόπουλος τὰ ἔξοδα σὰς δίδει. Εἰς τὸ βαπόρι, θάχετε τὴν πρώτην πρώτην θέσι, ἐντάλματα, λευκόλιθον και ὅ,τι σὰς ἀρέσει· ἀλλ' ὅμως νὰ μοῦ κάμετε, παρακαλῶ, τὴ χάρι γιὰ τὸ ταξεῖδι μυρωδιὰ κανέναν νὰ μὴ πάρῃ, οὐχ ἦττον, σὰς παρακαλῶ, ἐνώπιον τοῦ κόσμου νὰ λέγετε ἀπόστολος πῶς εἶσατε ἰδιόχρους.

Φ.—Πολὺ καλὰ... εἰμ' ἑτοίμος εὐθύς ν' ἀναχωρήσω, ἀφοῦ τὸν φίλον Περικλῆν γιὰ τοῦτο ἐρωτήσω, και ἴσως τὰς προτάσεις σας κι' ἐκεῖνος σὰν ἀκούσῃ πρὸς τὴν Εὐρώπην μετ' ἐμοῦ τὴν πρῶμην ἀνακρούσῃ, κι' εἶναι νὰ γίνῃ ἐκκτος Ρωμῆος λιμνοκοντὸρος ὡς ὁ περιπλανώμενος τοῦ Σούτσου ὁδοιπόρος.

Π.—Σὰς περιμένω τὸ λοιπὸν χωρὶς ἀργοπορίαν...

Φ.—Εἶπαι νὰ ἐνεργήσωμεν κι' ἐμεῖς 'στὴν Ἑσπερίαν και ἡ περίστασις αὐτὴ νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ.

Π.—Ὅγρηγορα, παρακαλῶ, και ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Φ.—Λοιπὸν ἀντιπολιτευοίς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη, νὰ μὴ φορέσῃ μοναχὸς τῆς νίκης τὸ στεφάνι. Ἐμπρὸς... ὡς περιέλθωμεν κι' ἐμεῖς τὸν κόσμον ἔλον, ἀπόστολοι ἄς μάχωνται κατὰ τῶν ἀποστόλων, διπλωματὰ μυστικῇ κατὰ διπλωματίας, ἢ ἐπαιτεῖα τοῦ ἐνδὲς κατ' ἄλλης ἐπαιτείας, σοφοὶ και πρῶτοι ρήτορες κατὰ σοφῶν ρητόρων και ὁδοιποροὶ πλάνητες κατὰ τῶν ὁδοιπόρων. Τοὺς γρούπους ἐτοιμάσετε...

Π.—Τοὺς ἔχω 'δῶ ἐν τάξει, πλὴν μὴν εἰπῆτε τίποτε...

Φ.— Πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι!
 'Εν ταῦτοις θὰ σὰς συγχαρῶ κι' ἐγὼ κατὰ καθήκον
 δι' ὅσα εἶπ' ὁ κύριος Γκριζώτης τῶν Ναυτίκων
 γιὰ τὸ λαμπρὸν σὰς τὸ παρὸν, καθὼς καὶ γιὰ τὸ μέλλον,
 κι' εἰς ὅλους σὰς παρέστησε ἀγνότερον ἀγγέλων,
 καὶ οὕτω πῶς ἐφάνησαν ὡς ἓνα εἶδος μύθου
 αἱ διαδόσεις τῶν κακῶν περὶ τοῦ λευκολίθου.

Π.— Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθηματά σας.

Φ.— Κι' ἐγὼ θερμῶς παρακαλῶ τὴν ἐξοχότητά σας
 νὰ εἶμαι πάντα φίλος σας καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε.

Π.— Ἡ ἐξοχος φιλία σας παρ' ὅλων ἐκτιμᾶται.

Φ.— Τοὺς γρούπους ἐτοιμάσετε...

Π.— Τοὺς ἔχω ὅω ἐν τάξει,
 πλὴν μὴν εἰπῆτε τίποτε...

Φ.— Πᾶ! πᾶ! θεὸς φυλάξοι!..
 Δεχθῆτε τὰ σεβάζματα τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου...

Π.— Καὶ σεῖς τοῦ νέου φίλου σας Παππαμιχαλοπούλου.

Φ.— Καὶ τώρα μὲ τὰ τέσσερα ὅτ' ὁ Περικλῆς πηγαίνω.

Π.— Πηγαίνετε, καὶ ᾄμαρ ἔδω σὰς περιμένω.

Ὁ Φασουλῆς σὲ γάϊδαρο καββάλα
 τραβᾷ ὅτ' ὁ ψευτοπόλεμος πηλάλα.

Πᾶ ὅτ' ὁ πόλεμος, μὰ δὶχως ἔννοια,
 πᾶ ὅτ' ὁ πόλεμος μὲ τὰ βιολιά,
 βγάλ' ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὰ ζαχαρένια,
 δὸς μου γιὰ σύντροφο χίλια φιλιὰ.

Σ' αὐτὸ τὸν πόλεμο τὰ παλληκάρια
 θὰ ρίξουν ἀσφαῖρα μόνο πυρά,
 ἀλλὰ ὁ δικάλος πολλὰ ποδάρια
 ἔχει, ἀγάπη μου, καμμιὰ φορά.

Κι' ἐκεῖ ποῦ ἀφοβα πηγαίνουν ὅλοι
 νὰ ὀδοῦν τὸν πόλεμο καὶ τὴ φωτιά,
 τουφέκι ἔξαφνα βροντᾷ μὲ βόλι,
 κι' εὐθὺς ἔξαπλόνεσαι φαρδὴ πλατειά.

Γιὰ τοῦτο, τζόγια μου, κι' ἐγὼ φοβοῦμαι
 ὅτ' ὁ ψευτοπόλεμος νὰ μπερδεύθῃ,
 καὶ ὅλο σκέπτομαι καὶ συλλογοῦμαι
 μὴν τύχη ἄδικα καὶ σκοτωθῶ.

Ἱστορία Ἑθνικῆ
 Παππαρρηγοπουλική.

Καὶ τὸ τρίτο τεῦχος ᾄγῃ
 καὶ ὅτ' ὁ τέταρτος ἐμπῇ,
 κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ,
 μιὰ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάσῃ.
 Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει
 τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδου.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον,
 χωρὶς Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τοῦ πολέμου τὴν βοήν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην
 ἐκδίδ' Ἡμερολόγιον καὶ ὁ Ρωμηὸς μᾶς πάλιν,
 φιλοπολεμικώτατον κι' εἰρηνικὸν συνάμα,
 καὶ ψυχὸς καὶ θερμότητος ἀλλόκοτόν τι κρᾶμα,
 μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ ὡς εἶδος Δεληγιάννη,
 κι' ἐλπίζομεν ἐντύπωσιν τρομακτικὴν νὰ κάνη.

Θὰ περιέχῃ μούτσουνα καὶ τόσας προφητείας
 τοῦ παμφιλτάτου Φασουλῆ καὶ σκέψεις τοῦ παντῆ,
 καί, ὅπερ σπουδαιότερον, θὰ παῖξῃ μέρος πρῶτον
 καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ, ὅπου θὰ κάμῃ κρότον,
 καὶ οὕτω πῶς θὰ λάβετε καὶ σεῖς τὴν καλοσύνην
 νὰ ὀδηγεῖ καὶ ἀπὸ κοντὰ τὴν Λάγκαιναν ἐκείνην.

Εἰς μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν
 λεπτὰ σαράντα ἡ τιμή,
 εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
 ἑξήντα καὶ προπληρωμή.

Κι' ἂν ἡ τιμὴ τοῦ σήμερα, ὡς βλέπετε, αὐξάνει,
 κανεῖς γι' αὐτὸ παράπονο δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνη,
 γιὰτὶ σὲ ὥρα, φαίνεται, πολὺ κακὴ ἐτύχαμε,
 κι' ἐγράφαμε κι' ἐγράφαμε καὶ τελειωμὸν δὲν εἴχαμε.
 Ἐκτὸς δὲ τοῦτο πάντοτε ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
 λέγει ἀρχαῖον λόγον πῶς εἶναι σοφωτέρα.

Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μας καὶ ἀνταποκριτῶν μας
 ἐπιθυμοῦν τὸ φλογερὸν Ἡμερολόγιόν μας,
 ὅσο ἔμμερτον ἄμαρ νὰ μᾶς τὸ ἀναγγελοῦν,
 συνάμα δὲ καὶ τὴν τιμὴν ἀρξάνοντ' ἂν νὰ στείλουν,
 διότι τώρα, ποῦ παντοῦ ἀκούεται κανόνι,
 χέρι μὲ χέρι ἕκαστος ὀφείλει νὰ πληρώνη.

Ἀναίρεσις γραφέντων
 καὶ μὴ ἀναίρεθέντων.

Μέσα ὅτ' ὁ πόλεμος σύγχυσι τοῦ οἴστρου καὶ τὴ ζῆλιν
 ὅτ' ὁ περασμένο φύλλο μᾶς ἐχάσαμε καὶ πάλιν
 τὰ νοῦμερα τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ Καλενδαρίου
 κι' ἐγράψαμε Νοέμβριον ἀντὶ τοῦ Δεκεμβρίου.
 Ἀλλ' ἂν δὲν παύσουν, ἀδελφοί, τὰ τωρινὰ μᾶς γέλια,
 θὰ χάσωμε, μὰ τὸ Σταυρό, ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.